

om den Lykke, hun havde skænket ham. Til nogen Slags Fortrolighed mellem dem kom det da heller ikke. Per kunde mærke, at hun ligefrem undgik at komme paa Tomandsshaand med ham. Af Frygt for et Afslag vilde han derfor ikke engang ved sin Bortgang, da de endelig et Øjeblik var bleven alene i Forstuen, bede om et Kys, og han følte sig i Virkeligheden heller ikke krænk-
ket af hendes Skyhed. Det var jo netop denne stolte Blu, der fra først af mere end noget andet havde gjort hende saa indtagende for ham, og han lovede sig selv at være taalmodig og ikke saare den.

Ved en Konference inde i Præstens Stue var det bleven bestemt, at Forlovelsen skulde holdes hemmelig, indtil han havde faaet sin Eksamen. Det var Fru Blomberg, der afgjort havde holdt herpaa, og Per havde villigt bøjet sig. Heller ikke Hofjægermesterinden maatte faa noget at vide før andre. Det havde Inger udtrykkelig forlangt. Men da Per kom tilbage til Kærsholm, gik det alligevel galt; hans Ansigtsudtryk røbede ham.

„De er bleven forlovet!“ udbrød Hofjægermesterinden, saasnart hun saa ham.

Saa maatte han gaa til Bekendelse og lod sig endda lokke til at fortælle mere om Dagens Hændelser, end han bagefter var rigtig glad ved.

* *

Per fik paany Lejlighed til at erfare, at som en Ulykke sjelden kommer alene, har ogsaa Lykken gerne Følgeskab. Et Par Dage senere modtog han et uventet Besøg. To af de Bønder, han Juledag havde truffet i Præstegaarden, kom en For-